Naum - Comentarii Jean Koechlin

Naum pare să fi fost, asemeni lui Iona, originar tot din Galileea, câtă vreme şi Elcoş şi Gat-Hefer (2 Împăraţi 14.25) se găsesc amândouă acolo. Iată o dovadă că iudeii nu cunoşteau propriile Scripturi, de vreme ce afirmă că din Galileea nu se ridicase niciun profet (Ioan 7.52). Un alt punct comun cu Iona îl constituie faptul că şi această profeţie este cu privire la Ninive. „Cetatea cea mare“, odinioară cruţată pentru că se pocăise, s-a reîntors la răutatea ei. Lucrarea pe care Dumnezeu o făcuse în inima părinţilor nu s-a reînnoit în cea a copiilor. Şi acum, după mai bine de un secol de răbdare (în loc de patruzeci de zile), acest Dumnezeu încet la mânie (v. 3; Iona 4.2) Îşi confirmă judecata irevocabilă. Ce contrast între modul în care Domnul, Acelaşi Dumnezeu, Se descoperă vrăjmaşilor Săi (v. 2…) şi cel în care Se descoperă celor care se încred în El (v. 7)! Fiecare dintre aceştia din urmă este cunoscut personal de El. Iubit cititor, faci şi tu parte dintre ei? (2 Timotei 2.19).Citând versetul 15 (vezi şi Isaia 52.7), Romani 10.15 îl aplică la vestea bună prin excelenţă, la evanghelia harului. Noi, cei care astăzi ne putem deplasa cu atâta uşurinţă dintr-un loc în altul, avem oare pe inimă să răspândim adevărul? să anunţăm mântuirea şi pacea? Să ne gândim cum Isus a făcut pe jos o lungă şi obositoare călătorie, pentru a o întâlni pe samariteancă la fântâna din Sihar (Ioan 4).

Ninive, capitala împărăţiei Asiriei, pare să fi fost întemeiată de Nimrod („Răzvrătit“) la scurt timp după potop (Geneza 10.8-12). Însufleţită de acelaşi spirit ca şi acest „vânător puternic înaintea Domnului“, ea îşi găsea plăcerea în a vâna naţiunile ca pe o pradă (v. 11-13). Cartea lui Dumnezeu, care a consemnat orgoliosul ei început („ziua în care a existat“; v. 8), ne face acum să asistăm la subitul ei sfârşit. Ninive este pusă în gardă, într-un mod ironic, să se apere de Însuşi „Cel care sfărâmă în bucăţi“ (v. 1). Însă, „dacă nu păzeşte Domnul cetatea, în zadar veghează cel care o păzeşte“ (Psalmul 127.1). Se spune că, în timpul asediului, fluviul Tigru, ale cărui ape până atunci ar fi izolat şi ar fi protejat cetatea, se umflă printr-o creştere bruscă (v. 6, 8) şi ia o parte din întărituri. Prin această spărtură pătrund ostaşii neiertători pe care îi vedem invadând străzile şi casele pentru a ucide şi a jefui (v. 3, 4, 8-10).„Nu se va mai auzi glasul solilor tăi“, conchide versetul 13. Să ne amintim de acel Rab-Şache, obraznicul purtător de cuvânt al împăratului Asiriei înaintea lui Ezechia (2 Împăraţi 18.19…). Ameninţările lui nu se împlinesc niciodată. Aşa va trece mereu lumea cu gloria ei, cu aroganţa ei, cu dispreţul şi cu blasfemiile ei.

În vreme ce istoria oamenilor se complace în a descrie grandoarea asiriană şi rămâne aproape mută în ceea ce priveşte prăbuşirea ei, Cuvântul lui Dumnezeu consacră o carte întreagă acestei zile fatale. Repetăm aceasta, Biblia nu este un manual de istorie. Evenimentele nu sunt raportate decât din punctul de vedere al relaţiei lor cu Israel şi sub aspectul lor moral. Pentru istorici, Ninive slăbeşte şi cade sub loviturile unei coaliţii a vasalilor ei. Pentru Dumnezeu, nenorocirea s-a abătut asupra ei deoarece era o cetate a sângelui, „plină de minciună“, de violenţă şi de jaf (v. 1). Culegând ceea ce a semănat, ea va cunoaşte aceeaşi soartă pe care o avusese Teba cu o jumătate de secol înainte (v. 8-10). „Cine o va plânge?“ (v. 7). Aşa este în lumea aceasta egoistă: cei care nu sunt loviţi în mod direct se obişnuiesc uşor cu dezastrul celorlalţi. „Unde să-ţi caut mângâietori?“, adaugă Naum, al cărui nume înseamnă tocmai mângâietor. Cel credincios este însă mângâiat prin profeţie, învăţând că, în ciuda aparenţelor, Dumnezeu va menţine mâna ridicată peste toate evenimentele din lume. El va face să lucreze toate lucrurile spre gloria Lui şi spre binele celor care-L iubesc (Romani 8.28).